

Да се хванемъ ржка въ ржка
Че сме братя българи;
Да извиемъ хоро братско
На полето българско.
Нека турци и англичци
Пращатъ войски противъ насъ
Който иде срѣщу назн
Тамъ, самъ се срами;
Ний съ юнашки славни чети
Противъ общитѣ врази!

(„Войнишка Пѣснопойка Кап. Мариновъ“, София, 1897, с. 86—87). Въ тоя видъ това стихотворение не може да се припише на Чинтуловъ; по пѣснопойкитѣ е печатано безъ име на авторъ.

3. Г-нъ Минковъ казва, че и тая пѣсень е отъ Чинтуловъ

Пълната луна ясно грѣи
Сичкы-тѣ хора весели,
Мене не развеселява,
Но само ма оскърбява.

Силна-та страсть ма принуди,
Кытарата си да зема,
Отъ дома да си излѣза
Къмто надолу да идж.

Като изъ пжтя азъ вървѣхъ
На дѣсна страна поглѣднахъ,
Тамо свѣтло мѣсто бѣше,
Дѣ красна мома сънь спяше.

Ще да попѣя жалостно,
На тази прѣкрасна-та ноцъ,
Която ма раздразила,
Въ силна-та любовна рана.

Ахъ събуди са, събуди
Отъ джлбокы-тѣ сѣнища,
Които сж та привзели
Въвъ своя-та любовна страсть.